

РЕШЕНИЕ

№ 2236

гр. София, 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 09.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5159** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на М. Д. В. с [фирма], ЕИК[ЕИК], адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 13 срещу Ревизионен акт № Р – 22220520001570 – 091 – 001/07.12.2020г., издаден от Х. Б. М., орган, възложил ревизията и Й. Н. И., ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 486/29.03.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“.

С ревизионния акт в частта, предмет на съдебен контрол са установени задължения на жалбоподателя за доходи от стопанска дейност като ЕТ по чл. 48, ал.2 от ЗДДФЛ за данъчен период от 01.01.2018г. до 31.12.2018г. в размер на 735.18 лева главница и лихви за просрочие в размер на 119.88 лева, за данъчен период от 01.01.2017г. до 31.12.2017г. в размер на 3606.92 лева главница и лихви в размер на 983.97 лева и за данъчен период от 01.01.2019г. до 31.12.2019г. в размер на 180 лева главница и 12.55 лева лихви.

Жалбоподателят иска отмяна на ревизионния акт в посочените части като нищожен и незаконосъобразен, издаден от орган, извън неговата компетентост, при нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административно-производствените правила. Правят се възражения, че всички документи, включително и първичните счетоводни документи на търговеца са изхвърлени и унищожени от М. Й., докато жалбоподателят е пребивавал в Л., за да се грижи за баща си. Допълнителни затруднения за получаване на документи възникнали и във връзка с

пандемията от Ковид – 19. В хода по същество доводите се поддържат от адв. М.. Прави се искане за просъждане на разноски по списък по чл. 80 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

Ответникът – директорът на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., чрез юрисконсулт М., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Излага съображение, че в хода на съдебното производство не са установени факти, които да водят до различни изводи от направените в хода на ревизионното производство. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на доводите на страните и въз основа на доказателствата по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Ревизията е възложена със ЗВР № Р – 22220520001570 – 020 – 001 от 18.03.2020г., подписана от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С., оправомощен със Заповед № РД – 01 – 818/10.05.2019г. на и.д. директор на ТД на НАП – С.. Ревизията е за определяне на задължения за данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ върху общата годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2017г. до 31.12.2019г. и за данък по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ за доходите от стопанска дейност като ЕТ ца периодите от 01.01.2017г. до 31.12.2019г.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад Р – 22220520001570 – 092 – 001/17.11.2020г. Не е подадено възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Издаден е Ревизионен акт № Р – 22220520001570 – 091 – 001/07.12.2020г., от Х. Б. М., орган, възложил ревизията и Й. Н. И., ръководител на ревизията. Ревизионният акт е обжалван пред директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., изменен и потвърден в частта, предмет на съдебен контрол с Решение № 486/29.03.2021г.

От правна страна: подадената жалба е процесуално допустима, в срок, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по чл. 119, ал. 2 от ДОПК, от възложителя на ревизията, оправомощен със Заповед № РД – 01 – 818/10.05.2019г. на и.д.директора на ТД на НАП – С. и от ръководителя на ревизията, вписан в ЗВР № Р – 22220520001570 – 020 – 001/18.03.2020г. Подписан е с електронни подписи, представени са доказателства за валидност на електронните подписи, диск с проверката им и разпечатка на извършените проверки. Спазени са изискванията за форма на акта по чл. 120 от ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт по силата на чл. 120, ал.2 от ДОПК. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са самостоятелно основание за отмяна на ревизионния акт, предвид и разпоредбата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК.

Правилно е приложен и материалния закон.

В хода на ревизионното производство са изискани документи и писмени обяснения от жалбоподателя. Документи не са представени, а с писмена декларация е заявено, че личните вещи и документи са изхвърлени от бившата му приятелка, с която са в лоши отношения. В тази връзка и при констатирано наличие на обстоятелства по чл. 122, ал.1, т. 2, т. 4, т. 5 и т. 8 от ДОПК, данъчната основа за облагане по ЗДДФЛ е определена по чл. 122-124 от ДОПК, за което на М. В. е връчено уведомление по чл. 124 от ДОПК. Извършени са насрещни проверки на

възложители на жалбоподателя – [фирма] и [фирма], както и на банковите сметки на ревизираното лице в [фирма], [фирма] и [фирма]. Установени са получени по банков път приходи на ЕТ от извършени СМР, които за 2017г. са в размер на 24 046.10 лева, за 2018г. са в размер на 15 771.75 лева и за 2019г. са в размер на 1200 лева. Има подадена ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2018г., за 2017г. и за 2019г. декларации не са подавани. За 2018г. са декларирани приходи като ЕТ в размер на 15 771.75 лева, разходи в размер на 13 852.41 лева, печалба в размер на 1 919.34 лева и данък по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ в размер на 287.90 лева. При ревизията, при условията и по реда на чл. 122 – 124 от ДОПК, за 2018г. е потвърден декларирания размер на приходите, които съответстват на постъпленията по банковата сметка на жалбоподателя, платени от възложителите на СМР. При извършена проверка на разходите са констатирани фактури, издадени от регистрирани по ЗДДС лица за закупени от жалбоподателя строителни материали във връзка с извършваните СМР в размер общо на 10 870.56 лева. Вземайки предвид документално обосноваването на разходите и приходите по банковата сметка, печалбата е коригирана на 4 901.19 лева, а дължимият данък по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ за 2018г. при данъчна ставка от 15% е определен на 735.18 лева главница и съответните лихви. За 2017г. и за 2019г., за които няма подадени ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, нито представени писмени документи или обяснения за приходите и разходите е определена данъчна основа за облагане с ДДФЛ по данните от банковите сметки на жалбоподателя. Установени са приходи за 2019г. в размер на 1200 лева, при 15% данъчна ставка по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ дължимият ДДФЛ е главница в размер на 180 лева и съответните лихви. За 2017г. по данните от банковите сметки приходите са 24 046.10 лева, при данъчна ставка от 15% по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ данъкът е 3 606.92 лева главница и съответните лихви.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка. Разпитана е свидетелката Ж. А. Т., чиито показания съдът кредитира изцяло. Свидетелката е близка позната на М. В. и потвърждава, че той е бил в [населено място], за да гледа болния си баща, а тя е изисквала от бившата му приятелка личните му вещи, включително и счетоводните документи на ЕТ. Въпреки дадените указания в разпореждането за насрочване на делото в открито съдебно заседание, че жалбоподателят следва да докаже твърденията си, други доказателства и доказателствени искания не бяха ангажирани в съдебното производство.

При така установеното от фактическа страна, данъчната основа за облагане с ДДФЛ по чл. 48, ал.2 от ЗДДФЛ е правилно определена. Жалбоподателят декларира в хода на административното производство, а това се потвърждава и от разпита на свидетелката Ж. Т. в хода на съдебното производство, че не разполага с документи за дейността на ЕТ, които са изхвърлени от бившата му приятелка. Не е представил никакви доказателства и документи в хода на административното производство, нито в хода на съдебното производство. Налице са основанията по чл. 122, ал.1, т. 4 и т. 5 от ДОПК за определяне на данъчната основа за облагане с ДДФЛ по реда на чл. 122, ал.2 и чл. 124 от ДОПК. Съгласно чл. 122, ал.1, т. 4 и т. 5 от ДОПК, органът по приходите може да приложи установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на ал. 2 основа, когато липсва или не е представена счетоводна отчетност съгласно Закона за счетоводството или воденото счетоводство не дава възможност за установяване на основата за данъчно облагане, както и когато документите, необходими за установяване на основата за облагане с данъци или за определяне на

задължителните осигурителни вноски, са унищожени не по установения ред, както и когато документите, необходими за установяване на основата за облагане с данъци, липсват или са повредени до степен негодни за ползване. В случая, документите, необходими за установяване на основата за облагане с ДДФЛ липсват, не е представена и счетоводна отчетност съгласно Закона за счетоводството. За 2017г. и 2019г. до започване на ревизията не е подадена и ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, основание по чл. 122, ал.1, т.1 от ДОПК за облагане по специалния, а не по общия ред. Недекларирането на установените при ревизията приходи е основание да се приеме и наличие на укрита приходи по смисъла на чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК. При наличие на предпоставките по чл. 122, ал.1, т.1, т.2, т. 4 и т. 5 от ДОПК, законосъобразно основата за облагане с ДДФЛ е определена по чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Взети са предвид всички възможни източници на данни за определяне на основата като сключените договори във връзка с осъществяване на дейността, каквото е изискването на чл. 122, ал.2, т. 10 от ДОПК, движението по банковите сметки, изискване по чл. 122, ал.2, т. 3 от ДОПК, като в изпълнение на чл. 122, ал. 3 от ДОПК ревизионният доклад е обоснован с обстоятелствата по ал. 1 и ал. 2 на чл. 122 от ДОПК. Изводите на приходната администрация се основават на получените доказателства и информация при насрещните проверки на контрагентите и на извлеченията от банковите сметки на жалбоподателя. По силата на чл.124, ал. 2 от ДОПК фактическите констатации в ревизионния акт се смятат за верни до доказване на противното. От страна на жалбоподателя не са представени и не са ангажирани никакви други доказателства, които да оборват констатациите на приходната администрация. Въз основа на наличните данни, обоснован и законосъобразен е извода за укрита приходи за 2017г., за която не е подадена ГДД, представляващи получени суми по банков път, плащания по договори за СМР, по които жалбоподателят е изпълнител. За 2017г. приходите са 24 046.10 лева, при данъчна ставка от 15% по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ данъкът е 3 606.92 лева главница и съответните лихви, правилно определен в ревизионния акт. За 2018г. данните от подадената ГДД са коригирани в частта относно признатите разходи, като за такива се приети само документално обоснованите разходи с фактури, издадени от доставчици на жалбоподателя. Данъкът за 2017г. правилно е определен на 735.18 лева главница и съответните лихви. За 2019г., за която също няма подадена ГДД, въз основа на движението по банковите сметки на ЕТ, договорите, по които е бил изпълнител на СМР и получените суми от възложителите на СМР законосъобразно по реда на чл. 122, ал.2 от ДОПК е определена данъчна основа за облагане с ДДФЛ в размер на 1200 лева, като при 15% данъчна ставка по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ дължимият ДДФЛ е главница в размер на 180 лева и съответните лихви. Оспорването е неоснователно, при извършената служебна проверка за законосъобразност на ревизионния акт не се констатира законови основания за неговата отмяна, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена. При този изход на правния спор е основателно искането на ответника за заплащане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 612 лева, определен по чл. 8, ал.1, т. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. Д. В. като [фирма] срещу Ревизионен акт № Р –

22220520001570 – 091 – 001/07.12.2020г., издаден от Х. Б. М., орган, възложил ревизията и Й. Н. И., ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 486/29.03.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ и с нея са установени задължения на М. Д. В. като [фирма] за доходи от стопанска дейност като ЕТ по чл. 48, ал.2 от ЗДДФЛ за данъчен период от 01. 01. 2018г. до 31. 12. 2018г. в размер на 735.18 лева главница и лихви за просрочие в размер на 119.88 лева, за данъчен период от 01.01.2017г. до 31.12.2017г. в размер на 3606.92 лева главница и лихви в размер на 983.97 лева и за данъчен период от 01. 01. 2019г. до 31. 12. 2019г. в размер на 180 лева главница и 12.55 лева лихви.

ОСЪЖДА М. Д. В., ЕГН [ЕГН] като [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 13 да заплати на Д. „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С. сума в размер на 612 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: